

лечихся, и казахъ хораты, кои то не требаше да кажемъ; зато ся вращамъ въ доказательства та . . .“ А кога то превращамъ оня, кои то ще скажемъ то ся дума Предправленіе. Тая фигура ѿ употреблявать въ всякаквъ видъ на слово то, и въ просто говоряѣ, и въ писма, кога то слово то, кое то смы сказали, или ще скажемъ, е темно, чудесно, или тежко. Но не треба да сякамы, какъ като предправимъ кое да е слово, можемъ послѣ свободно да го скажемъ, или да го поправимъ: защо Ораторитѣ не поправятъ, кое то ся сказали, но даватъ имъ по великъ сѣдъ, нито смежтъ да говорятъ вѣща та, кои то не приличя.

70-о. Разговоръ е фигура, въ која то говори иѣкой, или съ себе си, или съ другаго. Тая фигура е употребительна въ Повѣствователни тѣ писма повече, и въ писва, кога то описвать разговоръ другаго. А кога то ся разговарямы въ писма та съ оногова, кому то писвамы, то става Отвѣтствованіе.

71-о. Одушевленіе (Prosopopoeia) е, кога то человекъ, кои то не сѣ при насъ, или сѣ умрели, говорятъ, като живи, и като да сѣ при насъ, или животны безсловесни, или бездушни представлявать ся, като да иматъ животъ и дѣйствиe. Но тая фигура по много ся употреблява въ Поезія та, нежели въ Риторика та: защо егъ вижда, като отъ вѣвъ естество то, зато и ако да е добра фигура на рѣдко ѿ употреблявать. Сократъ прави законны тѣ, и общество то чи, като бѣгали отъ града, срещнали го и му ся оплакватъ и проч; и въ писма употреблявать тая фигуръ.

72-о. Изображеніе (Hypotiposis) е, кога то представлявамы съ толко живость и точность онова, за което говоримъ, или пишемъ, щото да сяка слишнителя, или читателя чи ги гледа. Такиви сѣ описанія та та и